

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/128/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120208848
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120208848.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcu: Z. K., O.. XX.XX.XXXX, V. Š. XXX, právne zastúpeného: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Námestie SNP 7, Stropkov, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 27.7.2020 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2 043,87 EUR, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorá jej na základe Zmluvy o poskytnutí pôžičky zo dňa 18.1.2012 poskytla úver vo výške 6 101,70 EUR. Žalobca úver spočiatku riadne splácal, avšak následne sa dostal do problémov a splátky uhrádzal tak, ako mu to dovoľovala jeho ťažká finančná situácia. Žalovaný voči nej evidoval ešte pohľadávku vo výške 4 087,74 EUR s prísl., ktorej zaplataenia sa domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14Csp/158/2016. V predmetnom konaní žalobca namietal neuvádzanie obligatórných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný následne postúpil svoju „pohľadávku“ spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. a navrhol zmenu na jej strane, pričom súd túto zmenu pripustil. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 31.1.2018 č.k. 14Csp/158/2016-47 žalobu v celom rozsahu zamietol s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V odôvodnení predmetného rozsudku súd konštatuje: „Predmetná úverová zmluva však neobsahuje všetky zákonné náležitosti, minimálne predpoklady použité pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/), výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/), ako aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/).“ Citovaným súdnym rozhodnutím je podľa názoru žalobcu preukázané, že žalovaný porušil jej právo tým, že s ňou uzatvoril úverovú zmluvu, ktorá neobsahovala zákonom požadované náležitosti. Následkom tohto konania (porušenia zákona) je bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalobca poukázal na znenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 9.3.2013 i v znení účinnom od 10.6.2013 a k citovanému ustanoveniu uviedol, že jeho novšie znenie (od 10.06.2013) zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Podmienkou pre

naplnenie hypotézy citovanej právnej normy je teda jedine právoplatné rozhodnutie súdu, v ktorom musí byť deklarované porušenie spotrebiteľského práva, pričom rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 31. 01. 2018 č.k. 14Csp/158/2016-47, právoplatný dňa 21.2.2018 porušenie noriem spotrebiteľského práva jasne označuje. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť, pričom žalobca za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považuje sumu vo výške 2 043,87 EUR, teda polovicu z pohľadávky, ktorú si žalovaný voči nemu na súde nedôvodne uplatňoval. V prípade žalovaného totiž nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby podaním nedôvodnej žaloby. Až po úkonoch procesnej obrany zo strany žalobcu na súde úspešne preukázal porušenie práva (žaloba bola zamietnutá). Pri stanovení kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že nie sú splnené podmienky na priznanie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, žalovaný nikdy neporušil spotrebiteľské práva žalobcu, resp. v žiadnom prípade ho nemožno považovať za osobu, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá, a preto nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

Uviedol, že žalobca vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 14Csp/158/2016 nie je osobou, ktorá by úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva na súde (resp. uvedené nemožno preukázať rozsudkom OS), nakoľko žaloba podaná žalovaným nebola rozsudkom OS zamietnutá v celom rozsahu pre porušenie spotrebiteľského práva žalobcu, ale z dôvodu predčasného podania žaloby. Okresný súd v ods. 10. konštatuje, že z predložených dôkazov nevyplýva, že by si zmluvné strany dohodli možnosť predčasného zosplatnenia, a teda podľa názoru súdu v čase vyhlásenia rozsudku nenastala splatnosť všetkých splátok úveru. Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní (čo sa v súdenom prípade nestalo), potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by voči žalovanému úspešne na súde uplatnil ochranu svojho porušeného spotrebiteľského práva. Žalovaný totiž za súčasnej situácie nie je veriteľom zo Zmluvy o úvere, nakoľko z rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobcom bola spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. Na preukázanie platného postúpenia pohľadávky zo zmluvy o úvere na nového veriteľa navrhol žalovaný pripojiť ako dôkaz spis tunajšieho súdu sp. zn. 14Csp/158/2016. Žalovaný mal preto za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom.

V záujme eliminácie možného zneužitia § 3 ods. 5 ZoOS je potrebné sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Uvedené by bolo absurdné a navyše celkom jednoznačne v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však súdy začali vykladať ust. § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom jednoznačne upierajú veriteľom ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie, hoci ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65, podľa ktorého „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa názoru žalovaného na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej

ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takáto ujma musí byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Žaloba žalobcu sa teda javí byť právne nepodloženým podaním. V pôvodnom konaní totiž k žiadnemu uplatneniu práv zo strany žalobcu v zmysle hypotézy predpokladanej v ust. § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS nedošlo, nakoľko tento v konaní vystupoval výlučne v procesnom postavení žalovaného.

Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/159/2015 zo dňa 25.5.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/91/2012 zo dňa 10.10.2013.

Uviedol tiež, že žalobca ako úverový dlžník si aj v zmysle ods. 9 rozsudku okresného súdu sp. zn. 14Csp/158/2016 nesplnil svoje zmluvné povinnosti a na účet žalovaného nesplatil ani len dlžnú istinu poskytnutého úveru. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu podľa názoru žalovaného vedie k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje, pričom súd by uvedenému podľa názoru žalovaného nemal priznať súdnu ochranu. Žalovaný poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.07.2015, sp. zn. 7C/101/2015, ktorý v obdobnej veci nárok na primerané finančné zadosťučinenie zamietol s odôvodnením, že priznaním takéhoto nároku spotrebiteľovi za situácie, že tento nevrátil veriteľovi ani len istinu svojho záväzku a navyše mu nebola spôsobená materiálna ujma by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa neopierala o logickú, ani dôvodnú úvahu. Žalovaný poukázal aj na neprimeranú a ničím neodôvodnenú výšku požadovaného zadosťučinenia v rozsahu 1.488,63 €.

Záverom žalovaný poznamenal, že iniciovaním tohto konania sa žalobca podľa jeho názoru snaží svoje postavenie spotrebiteľa zneužiť a získať tak neoprávnené majetkový prospech, čo predstavuje zjavné zneužitie práva, ktoré v zmysle čl. 5 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) nepožíva právnu ochranu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu by podľa názoru žalovaného viedlo k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje.

3. Žalobca vo svojej replike zotrval na podanej žalobe a žiadal jej v celom rozsahu vyhovieť, pričom vzhľadom na preukázané a judikované množstvo porušení spotrebiteľských práv žalobcu považoval uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za primeranú a zároveň naplňajúcu požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku dovŕšenia ochrany spotrebiteľských práv.

Žalobca poukázal na výrokovú časť rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 31.1.2018 č.k. 14Csp/158/2016-47 a bod 9 odôvodnenia, v ktorom sa uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala všetky zákonné náležitosti, minimálne predpoklady použité pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j)), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§9 ods. 2 písm. k)), ako aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)), a z dôvodu ich absencie je predmetný úver bez úrokov a bez poplatkov, čo teda znamená, z úveru by mal byť vrátený iba rozdiel medzi poskytnutým úverom a zaplatenými splátkami, v danom prípade suma 732,03 EUR (6.101,70 - 5.369,67 = 732,03). Žalobca taktiež poukázal na bod 11 odôvodnenia, v ktorom sa uvádza, že žaloba bola podaná zo dňa 24.1.2018 vzatá v časti o zaplatenie zmluvných poplatkov vo výške 103,20 EUR späť, a preto súd v tejto časti konanie spolu s uplatneným zákonným úrokom z omeškania zastavil. V predmetnom bode rozsudku sa tiež ďalej uvádza, že žalobca súdu spolu s čiastočným späťvzatím predložil dohodu o uznaní dlhu a jeho splácaní, v rámci ktorej je uvedené, že k 13.4.2013 dlh žalovanej predstavoval sumu 6.116,80 EUR, pričom žalobca nešpecifikuje a ani z tejto dohody nevyplýva, z čoho pozostáva táto suma a súčasne súd konštatuje, že predmetnú dohodu nemožno považovať za platnú, keďže žalobca nemohol zosplatiť predmetný úver a nenastala ešte splatnosť všetkých splátok úveru, a teda predmetom tejto dohody je aj dlh, na ktorý žalobca nemá nárok. Vzhľadom na uvedené citovaný právoplatný rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 14Csp/158/2016 zo dňa 31.1.2018 jasne deklaruje, že žalovaný porušil viacero noriem spotrebiteľského práva: neuvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, neuvedenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, neplatná dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní a nedôvodné uplatnenie zmluvných poplatkov.

K žalovaným vnesenej námietke pasívnej vecnej legitímácie žalobca poukázal na skutočnosť, že žalobcom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 14Csp/158/2016 bol priamo žalovaný ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. a k postúpeniu pohľadávky došlo až po podaní žaloby zo strany žalovaného. Zároveň zdôraznil, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa stavia do pozície pasívne vecne legitímovaného subjektu toho, kto za porušenie

noriem spotrebiteľského práva (preukázaných v súdnom konaní) zodpovedá, pričom podľa žalobcu za neuvedenie obligatórnych náležitostí v spotrebiteľskej zmluve (§ 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch), neplatné uzatvorenie dohody o uznaní dlhu a nezákonné uplatnenie akýchsi zmluvných poplatkov zodpovedá žalovaný, ktorá uvedené spotrebiteľské zmluvy vyhotovoval. Spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. je inkasnou spoločnosťou, na ktorú bola pohľadávka postúpená až v štádiu po podaní žaloby a za pochybenia popísané vyššie nezodpovedá, lebo ich nezapríčinila. V súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, ale postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde, pričom žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2019 č.k. 7Co/24/2019-86. Žalobca zastával názor, že výklad žalovaného, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti musí byť v pozícii žalobcu, je absolútne nesprávny. Hypotéza právnej normy uvedenej v ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa totiž absolútne žiadnym spôsobom nešpecifikuje a nerozlišuje, či takáto osoba musí byť v pozícii žalobcu alebo žalovaného. Prostriedkami procesnej obrany žalobca pôvodne ako žalovaný na súde celkom jednoznačne preukázal porušenie viacerých noriem spotrebiteľského práva. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/23/2017-63 zo dňa 24.08.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/59/2018-88 zo dňa 30.01.2019. Záverom sa žalobca vyjadril ešte k žalovaným prezentovanému názoru, že priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keďže protiprávne konanie nastalo na strane žalobcu a nie na strane žalovaného. Uviedol, že žalovaný akoby prehliadal skutočnosti uvedené v rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 31.1.2018 č.k. 14Csp/158/2016-47, a to neuvádzanie obligatórnych náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, neplatná dohoda o uznaní dlhu, nezákonné zmluvné poplatky, pričom za tieto porušenia nechce niesť zodpovednosť v podobe nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie (§ 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa). V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017.

4. Žalovaný v duplike zotrval na nesúhlase s podanou žalobou a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Podľa jeho názoru by priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v danom prípade bolo v rozpore s článkom 5 CSP, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. V prípade ak by súd priznal žalovanému požadovanú sumu 2 043,87 EUR, nedošlo by k naplneniu satisfakčnej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko žalobcovi nebola spôsobená zo strany žalovaného žiadna krivda. Žalobcovi boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 6.101,70 EUR, pričom uhradil len sumu 5.369,67 EUR. Je teda zrejmé, že do dnešného dňa nevrátil ani len poskytnuté finančné prostriedky. Ak by teda konajúci súd dospel predsa len k záveru, že práva uplatňované v tomto súdnom konaní naozaj žalobca získal a patria mu, tak výkon týchto práv žalobcu - uskutočňovaný za okolností a v súvislostiach opisovaných vyššie - je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Súdna prax zaujala názor, že, postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dlžníkovi, ktorý nevrátil ani len poskytnuté finančné prostriedky, podľa názoru žalovaného jednoznačne napĺňa predpoklad neprijateľných dôsledkov výkonu práva. Priznanie takéhoto nároku by tiež voči chronickým neplatičom vysielalo signál, že svoje zmluvné záväzky nie sú vôbec povinný dodržať. Dokonca by ich k ich nedodržiavaniu tomu vyslovene nabádalo, keďže v konečnom dôsledku snaha veriteľa o vymoženie jeho nároku, na základe uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy (pričom v čase keď o vykonanie týchto zrážok veriteľ žiadal, o neplatnosti tejto dohody nemal vedomosť) vedie k získaniu ďalších finančných prostriedkov. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 10Co/55/2020 z 24.06.2020. Žalovaný tiež naďalej zotrval na vznesenej námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Pohľadávka zo zmluvy, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie bola preukázateľne postúpená na nového veriteľa, ktorý vstúpil na miesto žalovaného, vrátane všetkých

jeho práv a povinností. Podľa názoru žalovaného je preto irelevantné, že zmluvnú dokumentáciu vyhotovil žalovaný.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie.

6. Na pojednávaní dňa 10.11.2021 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach. Právny zástupca žalovaného však vo svojej záverečnej reči odôvodnil námietku pasívnej vecnej legitímácie okrem iného už aj tvrdením, že ani žalovaný neuzatváral zmluvu, nekoncepcoval jej text a žalovaný nebol ani účastníkom predchádzajúceho súdneho konania sp. zn. 14Csp/158/2016.

Právny zástupca žalobcu v reakcii poukázal na rozdiel medzi univerzálnou a singulárnou sukcesiou, keďže v danom prípade je žalovaný univerzálnym nástupcom a prebral celé portfólio spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. a vstúpil do všetkých práv a povinností predmetnej spoločnosti, preto nesie aj zodpovednosť za už uzatvorené zmluvy a ich obsah.

Právny zástupca žalovaného v reakcii na tvrdenia žalobcu poukázal na skutočnosť, že na súdoch sa vedú viaceré konania, kde je pasívne legitimovaným subjektom nástupca na základe zmluvy o postúpení, konkrétne poukázal na konania, kedy boli pohľadávky postúpené spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. a poukázal tiež na to, že v týchto prípadoch boli priznávané primerané finančné zadosťučinenia priamo voči postupníkom, teda nástupcom pôvodného veriteľa.

Právny zástupca žalobcu záverom zastával názor, že spotrebiteľ si v prípade primeraného finančného zadosťučinenia môže vybrať, koho bude v tom-ktorom prípade žalovať z dôvodu, že môžu byť rôzne porušenia zo spotrebiteľských zmlúv a záleží už iba na vyhodnotení, či sa porušenia dopustil pôvodný veriteľ alebo nástupca veriteľa.

7. Súd na pojednávaniach dňa 10.11.2021 a 10.12.2021 vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise (zmluvou o poskytnutí úveru zo dňa 18.1.2012, rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 14Csp/158/2016-47 zo dňa 31.1.2018, prehľadom splátok a úhrad na č.l. 29, rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.12.2016, žiadosťou o postúpenie pohľadávok spolu s výňatkom zo zoznamu pohľadávok), ako aj pripojeným spisom Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/158/2016 oboznámením jeho podstatného obsahu, oboznámil sa s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

8. Žalobca uzavrel dňa 18.1.2012 so spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 5011934 (ďalej „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), na základe ktorej boli žalobcovi zo strany tejto spoločnosti poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 6 101,70 EUR, ktoré sa žalobca zaviazal splatiť v 96 splátkach po 160,19 EUR, pri RPMN 32 %, ročnej úrokovej sadzbe 32 % a priemernej hodnote RPMN 18,29 %, s termínom konečnej splatnosti v mesiaci január 2020, pričom celkové náklady spotrebiteľa mali byť vo výške 9 276,54 EUR. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalobca uhradil z titulu predmetnej zmluvy celkom 5 369,67 EUR.

Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. postúpila svoju pohľadávku zo zmluvy č. 5011934 spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Mýtina 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, a to na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.12.2016, uzavretej medzi postupcami Consumer Finance Holding, a.s., a Všeobecná úverová banka, a.s. na jednej strane a postupníkom Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. na druhej strane. K postúpeniu pohľadávky voči žalobcovi došlo na základe žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 20.2.2017.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 14Csp/158/2016-47 zo dňa 31.1.2018, právoplatným dňa 21.2.2018, súd rozhodol vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Mýtina 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, ktorý do konania vstúpil ako právny nástupca spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., proti žalovanej spotrebiteľke, ktorá v tomto konaní sp. zn. 14Csp/128/2020 vystupuje v pozícii žalobcu, o zaplatenie 4 087,74 EUR tak, že konanie v časti o zaplatenie 103,20 EUR predstavujúcej zmluvné poplatky, spolu s 8,25 % ročným úrokom z omeškania od 8.12.2013 do zaplatenia zastavil (I. výrok), v zostávajúcej časti žalobu zamietol (II. druhý výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (III. výrok). V 9. odseku odôvodnenia rozsudku súd uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonné náležitosti, minimálne predpoklady použité pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ako aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch)

a konštatoval, že z dôvodu absencie týchto podmienok je predmetný úver bez úrokov a bez poplatkov, čo teda znamená, že žalovaná by mala vrátiť žalobcovi iba rozdiel medzi poskytnutým úverom a ňou zaplatenými splátkami, v danom prípade sumu 732,03 EUR (6 101,70 - 5 369,67 = 732,03 EUR). V 10. odseku odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že zo všeobecných obchodných podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyplýva, aby si zmluvné strany dohodli možnosť predčasného zosplatnenia úveru v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka, preto súd vychádzal z prirodzenej splatnosti úveru, a teda žalobca si nemôže úspešne uplatniť zaplataenie tých splátok, u ktorých ešte ku dňu rozhodnutia súdu nenastala ich splatnosť. Vychádzal z toho, že vzhľadom na doposiaľ zaplataenú sumu pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uhradila ku dňu 20.1.2018 už 84 splátok, hoci mala mať zaplataených ešte iba 72 splátok, a preto žalobu v časti prevyšujúcej späťvzatie žaloby zamietol. Z verejne dostupných záznamov z Obchodného registra súd zistil, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s, zanikla v dôsledku rozdelenia, dňa 1.1.2018 došlo k jej dobrovoľnému výmazu a jej právnymi nástupcami sú Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 a VÚB Leasing, a.s, Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 318 045.

9. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplataenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) v znení účinnom od 23.12.2015 do 31.12.2016 práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20151223.html>> na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, 18b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20151223.html>> a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2017 Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu^{18b)} <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170101.html>> na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170101.html>>, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

16. Podľa § 25g zákona č. 129/2010 Z.z. ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak. Na lehoty, ktoré do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona ešte neuplynuli, sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona a osobitného predpisu.

17. Podľa § 25i ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2017 sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. januárom 2017; vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2017 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2016.

18. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

19. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“.

20. Čo sa týka predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 23Co/59/2018 zo dňa 30.1.2019 sa s touto otázkou vysporiadal aj konštatovaním, že „Podľa názoru odvolacieho súdu výklad, ktorý viac napĺňa účel zákona je ten, že za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti možno považovať aj procesnú aktivitu spotrebiteľa v pozícii žalovaného. Dôležité je, aby svoje spotrebiteľské práva aktívne v súdnom konaní uplatňoval a dosiahol rozhodnutie vo svoj prospech (minimálne čiastočne).“

21. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

22. V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách.

Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, kde žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere vykazuje znaky formulárového typu zmluvy a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

23. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke nenaplnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená a preto žalobcovi ako spotrebiteľovi, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

24. Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14Csp/158/2016-47 zo dňa 31.1.2018 zrejme, že došlo porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa danej zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď súd v odsekoch č. 9 až 11. konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu absencie zákonných náležitostí zmluvy, minimálne

- predpokladov použitých pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch),
- výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch),
- doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch).

Navyše z odôvodnenia predmetného rozsudku je zrejme, že v konaní bola uplatnená aj dohoda o uznaní dlhu a jeho splácaní, ktorá nemohla byť platná z dôvodu nenaplnenia dikcie ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, keďže medzi zmluvnými stranami nebola dojednaná možnosť zosplatenia úveru, avšak právny predchodca žalovaného úver zosplatil a následne so spotrebiteľom uzavrel predmetnú dohodu o uznaní dlhu a jeho splácaní.

25. Z obsahu spisu sp. zn. 14Csp/158/2016 vyplýva aj úspešné bránenie spotrebiteľa, ktorý v pozícii žalovaného podaním zo dňa 1.12.2017 namietal bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. b), písm. f) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. Žalobca pri uplatnení nároku na primerané finančné zadosťučinenie tiež poukazoval na porušenie práv spotrebiteľa v pôvodnom konaní pri uplatnení nedôvodných zmluvných poplatkov, v ktorých časti bola žaloba v pôvodnom konaní následne vzatá späť. Tu súd musí konštatovať, že ich nedôvodnosť možno z pôvodného konania vyvodiť iba od konštatácie bezúročnosti a bezplatnosti spotrebiteľského úveru. K bráneniu práv spotrebiteľa v tejto časti nedošlo z dôvodu porušenia iných osobitných práv spotrebiteľa alebo osobitných povinností dodávateľa než tých, od ktorých sa odvíjala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (teda od neuvedenia povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

27. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z.

28. Súd sa však ďalej potreboval vysporiadať s námietkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorý ju odôvodnil jednak tým, že pohľadávka voči žalobcovi bola postúpená na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. a tiež tým, že ani sám žalovaný nekoncepoval text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže je iba právnym nástupcom pôvodného veriteľa.

Súd vykonaným dokazovaním v súlade s citovanými právnymi predpismi dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, keďže je možné vyvodiť jeho zodpovednosť za predmetné porušenia práv a povinností ustanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch. Predmetné

porušenia práv a povinností sa týkajú predovšetkým znenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný ako univerzálny právny nástupca pôvodného veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere plne prevzal zodpovednosť aj za prípadné porušenia vychádzajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Skutočnosť, že pohľadávka voči spotrebiteľovi bola postúpená na ďalší subjekt pritom nemá vplyv na nároky vychádzajúce z porušenia povinností pri koncipovaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Postúpenie pohľadávky v zmysle cit. § 524 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že na základe písomnej zmluvy uzavretej medzi doterajším veriteľom - postupcom a treťou osobou - postupníkom postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi. Následky postúpenia pohľadávky sa prejavia v právnom postavení všetkých účastníkov vzťahu. Postupca stráca postúpenú pohľadávku aj s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, postupník nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov vždy prevádza iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, nie však zmluvný vzťah ako celok. Postupník na základe cesie nevstupuje do základného obligačného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla a ktorého obsah môže tvoriť značný objem práv a povinností, ktoré nie sú postúpením dotknuté. Účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu zostáva naďalej postupca. Základným účinkom postúpenia pohľadávky je teda singulárna sukcesia postupníka do subjektívnych práv, ktoré sú predmetom postúpenia a viažu sa na pohľadávku. Nositeľom hmotnej zodpovednosti, o ktorú v tomto konaní ide, je subjekt vystupujúci v spotrebiteľskej zmluve ako dodávateľ - veriteľ. Vychádzajúc z uvedených právnych a teoretických východísk, postúpením pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka dochádza k prevodu iba tých práv postupcu na plnenie voči dlžníkovi, ktoré sú predmetom postúpenia, včítane práv spojených. Nejde teda o univerzálnu, ale len o singulárnu sukcesiu. K prevodu pôvodného zmluvného vzťahu ako celku nedochádza a účastníkom pôvodného obligačného vzťahu zostáva naďalej pôvodný veriteľ - postupca. Daný prípad však má špecifikum v tom, že pôvodný veriteľ medzičasom zanikol, pričom žalovaný je jeho univerzálnym právnym nástupcom. K prechodu práv a povinností pôvodného veriteľa na žalovaného došlo v dôsledku univerzálnej sukcesie a súd má za to, že žalovaný je v dôsledku tejto univerzálnej sukcesie nositeľom povinností z vytýkaných porušení noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa. Skutočnosť, že žalovaný je univerzálnym právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. pritom nebola rozporovaná, preto súd vychádzal z tejto nerozporovanej skutočnosti.

29. Nad rámec uvedeného súd v súvislosti s námietkou pasívnej vecnej legitímácie zároveň poukazuje aj na právnu úpravu zakotvenú v § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., a to tak v znení účinnom od 23.12.2015, ako aj v znení účinnom od 1.1.2017, ktorá prakticky zakazuje postúpenie pohľadávky voči spotrebiteľovi pred konečným termínom splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predmetnou právnou úpravou sa v zmysle prechodných ustanovení spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti noviel. Keďže v danom prípade bola postupovaná pohľadávka, ktorá bola mimoriadne zosplatnená, hoci k jej zosplatneniu podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemohlo dôjsť, postúpenie pohľadávky na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, a.s. súd považoval za minimálne sporné.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku určil v sume 500,- EUR.

31. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd považuje vytýkané nedostatky zmluvy o úvere za vážne porušenia povinností veriteľa voči spotrebiteľovi. Súd pripúšťa, že istú formu zadosťučinenia predstavuje aj následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd si je taktiež plne vedomý, že žalobca doposiaľ neuhradil ani celú istinu úveru. To však podľa názoru súdu nič nemení na skutočnosti, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa ustanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch a žalobca ako spotrebiteľ si ich riadne uplatnil - bránil v predchádzajúcom súdnom konaní, a tak má v zmysle dikcie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu i sankcie pre žalovaného, a to zo zohľadnením porušení práv a povinností špecifikovaných v odsekoch 24. až 26. tohto

odôvodnenia. V tejto súvislosti je potrebné navyše dodať, že z v pôvodnom konaní žalovanej sumy 4 087,74 EUR bola suma 723,03 EUR predstavujúca zostatok nesplatennej istiny úveru de facto zamietnutá iba z dôvodu predčasnosti žaloby, keďže v čase rozhodnutia nenastala splatnosť dlžnej sumy.

32. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcov priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobcov plný úspech v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.